

РЕШЕНИЕ

№ 433

гр. Пловдив, 17.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ПЛОВДИВ, 1-ВИ ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на деветнадесети септември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Галина Гр. Арnaudова

Членове: Мария П. Петрова
Румяна Ив. Панайотова-Станчева

при участието на секретаря Стефка Огн. Тошева
като разгледа докладваното от Мария П. Петрова Въззивно търговско дело
№ 20225001000426 по описа за 2022 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е въззивно и се развива по реда на чл.258 и сл. от ГПК.

С Решение №260052 от 17.02.2022г., постановено по т.дело №832/2020г. по описа на Окръжен съд-П., „Г.З.“ЕАД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр.С., бул.“Ц.ш.“№***, бл.*, ет.*, е осъдено да заплати, на основание чл.432 от КЗ, на В. М. П. с ЕГН:*****, действащ чрез своята майка и законен представител М. М. П., двамата от гр.П., ул.“Г.“№** сумата от 25000лв., като искът е предявен като частичен от общата сума от 100000лв., представляваща обезщетение за причинените на ищеца неимуществени вреди, изразяващи се в претърпени болки и страдания вследствие на получените телесни увреждания, а именно: фрактура на черепни кости – фронтална и париетална; наличие на субдурален хематом вдясно париетално; фрактура на десен проксимален фемур /дясна бедрена кост в горната ѝ трета/; фрактура с дислокация на дистална трета на лява ключица, които увреждания са настъпили вследствие на обстоятелството, че

на 28.05.2019г., около 16,20 часа, в гр.П., на бул.“М.“, при управление на л.а. „Форд Галакси“ с рег.№*****, водачът Ш.Е. К. е нарушил правилата за движение по пътищата и при движение в посока изток-запад блъска велосипедиста В. М. П., в резултат на което на ищеца са причинени посочените травми, за което деяние е налице влязло в сила решение №64 от 11.02.2021г., постановено по АНД №*****/2021г. по описа на Пловдивския районен съд, ведно със законната лихва върху главницата, начиная от 01.10.2020г. до окончателното изплащане, като иска до пълния му претендиран размер е отхвърлен като неоснователен и „Г.З.“ЕАД е осъдено да заплати по сметка на ПОС държавна такса в размер на 1000лв., съразмерно на уважената част от иска, както и сумата от 83,34лв. – заплатени от бюджета на съда възнаграждения на назначените по делото експертизи, и да заплати на адвокат П. К. сумата от 1280лв., на основание чл.38,ал.2 от ЗАдв, представляваща адвокатско възнаграждение, съразмерно на уважената част от исковете, ведно с дължимия ДДС върху сумата, а В. М. П. е осъден да заплати на „Г.З.“ЕАД сумата от 542,50лв. – направени деловодни разноски, съразмерно на отхвърлената част от исковете.

Недоволен от така постановеното решение е останал жалбоподателят В. М. П., действащ чрез своята майка и законен представител М. М. П., който чрез пълномощника си адв.П. К. го обжалва в частта му, с която е отхвърлен предявеният от него иск за заплащане на обезщетение за неимуществени вреди за разликата над присъдената сума от 25000лв. до пълния предявен размер от 60000лв. като частичен от 100000лв. Жалбоподателят счита определеният размер на обезщетението за занижен, с оглед действително претърпените неимуществени вреди, принципа на справедливостта по чл.52 от ЗЗД и съдебната практика. Поддържа от страна на ответника да не е било своевременно заявено възражение за съпричиняване, тъй като формулираното в отговора на исковата молба и в допълнителния отговор е общо и не касае изрично приетата за нарушена от съда разпоредба на чл.80,ал.2 от ЗДвП, поради което да е налице произнасяне свръхпетитум, което е недопустимо. Евентуално застъпва да не е налице съпричиняване, а, ако такова има, то да не е в приетото от съда равно процентно съотношение, поради по-малкия принос на велосипедистът. По подробно изложените съображения претендира за отмяна на решението в обжалваната му част и уважаване на иска в пълния му предявен като частичен размер от 60000лв. чрез присъждане на сума от

още 35000лв., ведно със законната лихва от 01.10.2020г., както и разноси и адвокатско възнаграждение по чл.38,ал.2 от ЗАдв, заедно с начислен ДДС.

Въззиваемата страна „Г.З.“ЕАД е депозирала чрез пълномощника юрисконсулт Д. З. писмен отговор на въззивната жалба с доводи за нейната неоснователност в подкрепа на приетото с обжалваното решение.

Съдът, след преценка на събраните в хода на производството доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, намира за установено следното:

Предявен е от малолетния В. М. П., чрез неговата майка и законен представител М. М. П., против „Г.З.“ЕАД като частичен иск с правна квалификация чл.432,ал.1 от КЗ за заплащане на обезщетение в размер на 60000лв. /след допуснатото с протоколно определение от 08.02.2022г. при условията на чл.214 от ГПК изменение на иска досежно неговия петитум чрез увеличаването му/, частично от 100000лв., за неимуществени вреди – болки и страдания, претърпени вследствие получените от него при ПТП на 28.05.2019г., около 16,20 часа, в гр.П., на бул.“М.“, причинено по вина на водачът Ш.Е. К. на л.а. „Форд Галакси“ с рег.№*****, за който е сключен застрахователен договор „Гражданска отговорност“, обективизиран в полица №***** със срок на валидност от 14.08.2018г. до 14.08.2019г., телесни увреждания: фрактура на черепни кости – фронтална и парietална; наличие на субдурален хематом вдясно парietално; фрактура на десен проксимален фемур /дясна бедрена кост в горната ѝ трета/; фрактура с дислокация на дистална трета на лява ключица, ведно със законната лихва върху сумата, считано от 01.10.2020г. до окончателното ѝ изплащане.

С отговора на исковата молба ответното застрахователно дружество е оспорило механизма на пътно-транспортното произшествие с твърдения то да е настъпило по вина единствено на ищеца като велосипедист, който е пресичал с колелото си в нарушение на правилата за движение по пътищата, евентуално да е съпричинил на 50% вредоносния резултат поради това, че е нарушил правилата за движение, не е носел предпазна каска и към датата на произшествието е бил малолетен и не се е намирал под надзора на своите родители. Оспорил е настъпването на твърдените телесни увреждания и причинната връзка между тях и процесното събитие. Оспорил е размера на

претенцията като завишен. Оспорил е претенцията за законна лихва и началния момент, от който такава се дължи, считайки да е не по-рано от 01.01.2021г. с позоваване на чл.497,ал.1 от КЗ.

В срока за подаване на допълнителна искова молба ищецът е оспорил всички възражения на ответника. Представил е препис от междувременно влязлото в сила на 06.04.2021г. решение по АНД №72/2021г. на Районен съд-П..

След подаване на молбата от ищеца е изискано и постъпило АНД №72/2021г. по описа на Районен съд-П..

С допълнителния отговор на исковата молба ответникът е заявил, че не оспорва наличието на валидно застрахователно правоотношение за увреждащия лек автомобил и това, че ищецът е предявил извънсъдебната си претенция на 01.10.2020г. С оглед междувременно влязлото в сила решение по АНД №72/2021г. по описа на Районен съд-П., е приел, че то се ползва със задължителна сила за гражданския съд. Уточнил е, че, с оглед мотивите на наказателния съд, съпричиняването вследствие нарушаване на правилата за движение се изразява в това, че велосипедистът се е отклонил на ляво на платното за движение на място, по начин и в момент, когато това не е било безопасно, без да се съобрази с приближаващия се лек автомобил. Поддържал е оплакванията относно претендирания размер на обезщетението като завишен.

С първоинстанционното решение е прието, с оглед влязлото в сила решение по АНД №72/2021г. по описа на Районен съд-П., да са установени предпоставките на чл.45 от ЗЗД относно деликтната отговорност на водача на лекия автомобил, за който към момента на настъпване на произшествието да е била сключена валидна застраховка „Гражданска отговорност“ с ответното дружество, както и с оглед и на приетото заключение на СМЕ да са установени твърдените от ищеца телесни увреждания като причинени вследствие на произшествието. Относно размера на обезщетението за претърпените неимуществени вреди, съобразявайки броя и вида на уврежданията, характера на проведеното лечение, възстановяването и възрастта на пострадалия, съдът е приел, че за дължимо следва да се определи такова от 50000лв. Приел е от страна на ответника да е заявено надлежно и своевременно възражение за съпричиняване, което да е основателно досежно

липсата на носена предпазна каска и поведението на пътя, според което велосипедистът е извършил маневра, която, ако не бе предприета, инцидентът не би се случил, преминавайки от крайно дясно положение на дясна лента към средната разделителна линия и навлизайки в лентата за движение, по която се е движел виновният водач, с което е нарушил чл.80,ал.2 от ЗДвП. Преценявайки поведението и на двамата участници в произшествието, съдът е приел те в равна степен да са допринесли за настъпването му, при което обезщетението е намалено наполовина и е присъдено такова от 25000лв., а за разликата до претендираните 60000лв. като част от общо дължимото обезщетение от 100000лв. искът е отхвърлен. Прието е, с оглед нормите на чл.429,ал.2 и ал.3 от КЗ, законната лихва да се дължи от 01.10.2020г., когато е предявена от увреденото лице пред застрахователя застрахователната претенция.

Настоящата инстанция, с оглед правомощията си по чл.269 от ГПК, намира първоинстанционното решение за валидно, а в обжалваната му част и за допустимо.

Ищецът е предявил претенцията си за плащане на обезщетение за неимуществени вреди с писмена молба, получена на 01.10.2020г., като е безспорно, че в срока по чл.496 от КЗ застрахователят не е заплатил такова, при което и съгласно чл.498,ал.3 от КЗ исковата претенция се явява допустима.

Спорът във въззивното производство, с оглед пределите на въззивната жалба, касаеща отхвърлителната част на първоинстанционното решение, което в осъдителната като необжалвано е влязло в сила, се свежда единствено до размера на дължимото обезщетение за неимуществени вреди.

Размерът на дължимото обезщетение за неимуществени вреди се определя от съда по справедливост по смисъла на чл.52 от ЗЗД при съобразяване с конкретните обективни обстоятелства от значение за степента и интензитета на търпените болки и страдания.

Безспорно установено е с влязлото в сила решение на наказателния съд по чл.78а от НК за престъпление по чл.343,ал.1,б.Б,предл.2 от НК, чийто съставомерен обективен признак е причиняването на средна телесна повреда, както и от приложената медицинска документация, приетото заключение от 19.11.2021г. на СМЕ и показанията на ангажирания от ищеца св.Н.Н.Б., че

вследствие на случилия се пътен инцидент ищецът е претърпял закрито счупване на тялото на дясната бедрена кост, счупване на лявата ключица, счупване на челната и теменната кости в ляво, мозъчно сътресение, травматичен кръвоизлив под твърдата мозъчна обвивка в дясно теменно и контузия на мозъка в дясно слепоочно. По повод първото увреждане е било проведено под пълна анестезия открито наместване и метална фиксация на счупването на дясната бедрена кост с гипсова имобилизация за 40 дни след изписването, като, според епикризата и показанията на св.Б., са извършени оперативни процедури с голям обем и сложност на таза и долния крайник и гипсът е бил поставен до кръста, поради което пострадалият не е могъл да става, а по повод счупването на лявата ключица с разместване е било извършено наместване и имобилизация с мека превръзка тип бандаж за 20 дни след изписването, като за черепно-мозъчните травми е проведено консервативно лечение с вливания на плазма и еритроцити, противоотбъбващи и за зарастване на стените на кръвоносните съдове. През периода на обездвижване и първия месец след това е имало затруднения в движенията на десния долен и левия горен крайници при предвижването и хващането с ръка, което, според св.Б., е наложило ползване на помощни средства – инвалидна количка и патерици. Обичайният възстановителен период при такъв тип травматични увреждания е около 3-4 месеца, включващ и провеждането на физиотерапия и рехабилитация, при благоприятен ход без усложнения, доказателства за каквито по делото не са ангажирани. При извършения на 21.10.2021г. преглед на ищеца вещото лице д-р М.Б. е констатирал, че той е напълно възстановен и движенията в засегнатите крайници са в пълен обем, като по външната повърхност на дясното бедро са налице два белега. В проведеното на 23.11.2021г. открито съдебно заседание при изслушване на експертизата вещото лице е пояснило, че белезите са от операцията, а счупването на черепа по принцип зараства само, ако не е разместено. Експертът е заявил, че кръвоизливът по твърдата мозъчна обвивка в дясно теменно и контузията на мозъка в дясно слепоочно са довели до състояние временно опасно за живота, като вследствие на черепно-мозъчната травма е възможно пострадалият след инцидента да е бил в безсъзнание, за каквото негово състояние надлежни доказателства не са събрани. За такива не могат да бъдат възприети еднозначно показанията на св.Б., според които, докато лежал на носилката в болницата, за да го приемат

в операционната, В. не бил адекватен, бил с надута глава, отварял и затварял очи. Според св.К. – виновният водач на лекия автомобил, непосредствено след сблъсъка В. е бил в съзнание. Вследствие на черепно-мозъчната травма в рамките на 10 до 20 дни след изписването пострадалият е следвало да спазва режим за щадене на нервната система като избягва гледането на телевизия, играене на компютър, силни светлини и стресови състояния. Според св.Б., В. към момента се оплаквал от главата, замайвала го, но липсва медицинска документация тези му оплаквания да са в причинна връзка с претърпяната черепно-мозъчна травма и такива усложнения или остатъчна симптоматика не са установени от експертизата. При тези обстоятелства, настоящата инстанция, отчитайки, че: ищецът е претърпял няколко травматични увреждания, засягащи различни анатомични области на тялото – горен и долен крайници и глава, изразяващи се в счупване на дясна бедрена кост, лява ключица, челна и теменна кости, при което е изпитвал първоначално силни физически болки на практика по цялото тяло, постепенно отшумяващи; черепно-мозъчната травма е довела до състояние временно опасно за живота; счупването на дясната бедрена кост е наложило оперативна интервенция под пълна анестезия; за период от 40 дни ищецът е бил в пълна невъзможност за придвижване, тъй като при имобилизацията на тазобедрената става гипсът е бил поставен до кръста, като паралелно с това за период от 20 дни е бил в невъзможност да си служи с лявата ръка поради нейното обездвижване, а впоследствие е търпял ограничения, свързани с ползване на помощни средства при придвижването, което трайно затруднение в движението на засегнатите крайници и неминуемо свързаните с него битови неудобства, социална изолация и липса на активности за дете на десет години несъмнено са предизвикали значителен негатив в психо-емоционалната му сфера, като се има предвид, че и заради черепно-мозъчната травма е бил лишен от обичайни статични развлекателни занимания, свързани с гледане на телевизия и електронни игри; инцидентът се е отразил стресово на неукрепналата детска психика; възстановителният период е протекъл в рамките на обичайното за такъв тип травми и без усложнения; настъпило е пълно възстановяване на двигателните функции и не са налице остатъчни симптоми, намира, че за пълното репарирание на претърпените неимуществени вреди следва да се определи обезщетение от 70000лв. Определяйки обезщетение в размер на 50000лв., първоинстанционният съд не е отчетел в достатъчна степен характера

и интензитета на страданията, оплакванията на жалбоподателя в която насока са частично основателни.

Противно на доводите във въззивната жалба, от страна на ответника е било своевременно заявено с отговора на исковата молба възражение по чл.51,ал.2 от ЗЗД за съпричиняване на вредоносния резултат, изразяващо се в нарушаване на правилата за движение като велосипедист, неносене на предпазна каска и липса на родителски надзор над малолетния. Вярно е, както настоява жалбоподателят, че в отговора на исковата молба не са конкретизирани фактическите обстоятелства във връзка с поведението на ищеца като велосипедист, вследствие на което е нарушил правилата за движение. Такова уточнение, обаче, е направено своевременно с допълнителния отговор на исковата молба след като е постъпило АНД №72/2021г. по описа на Районен съд-П., производството по което междувременно е било приключило с постановяването на 06.04.2021г. от въззивната инстанция на потвърдително решение по ВАНД №501/2021г. на Окръжен съд-П. и в рамките на същото е бил изследван механизма на процесното пътно-транспортно произшествие, с който застрахователят не е могъл да бъде наясно, тъй като не е участник в наказателното производство, а с исковата молба е бил представен единствено съставения от органите на МВР констативен протокол, съдържащ оскъдни данни в тази насока. Противно на застъпването от жалбоподателя, ответникът не е длъжен да квалифицира нарушението на правилата за движение, а само да посочи в какво се изразява, като подвеждането му под приложимата правна норма е от компетентността на съда. Освен това, релевантно за съпричиняването е не дали поведението на пострадалия е било виновно и противоправно, а дали с него той обективно е създал предпоставки или улеснил настъпването на инцидента и допринесъл за произтеклия вредоносен резултат.

Относно причините и механизма на настъпване на процесното ПТП влязлото в сила решение на наказателния съд, на което акцентира жалбоподателят, има задължителна сила единствено досежно виновното противоправно поведение на водача на лекия автомобил, но не и за евентуално съпричиняване, подлежащо на установяване на общо основание в гражданския процес. Отговорността на застрахователя е функционално обусловена от тази на деликвента, който отговаря за вредите, настъпили

вследствие собственото му виновно противоправно поведение, но не и за тези, които са последица от поведението на самия увреден, релевантно за обема на отговорността.

От приетото заключение от 31.01.2022г. на САТЕ и обясненията на вещото лице инж.С.М. при изслушването му в съдебно заседание на 08.02.2022г. се установява, че Ш.Е. К. е управлявал лекия автомобил „Форд Галакси“ по лявата лента на платното за движение на бул.“М.-ю.“ в посока от изток на запад, а през това време ищецът В. П. се е движел с велосипед по дясната лента на платното за движение пред автомобила в същата посока. В един момент велосипедистът се е отклонил на ляво и после отново се е отклонил на дясно, на което водачът на лекия автомобил е реагирал своевременно и адекватно на ситуацията, отклонявайки го на дясно и задействайки спирачната система, като така е настъпил удар в предната лява част на автомобила и в задната част на велосипеда, след което автомобилът се е установил, а П. е паднал на платното до автомобила. По време на пътния инцидент велосипедистът П. безспорно е бил без предпазна каска. Нормативно задължение за носене на такава, каквото да е нарушено, няма, тъй като предвиденото в чл.137е от ЗДвП се отнася до водачите на мотоциклети и мотопеди, но не и велосипеди, както се сочи и във въззивната жалба. За съпричиняването, обаче, не е необходимо да е налице виновно противоправно поведение на пострадалия, а е достатъчно обективно с действията и бездействията си той да е допринесъл за настъпване на вредите. В тази връзка, от приетото заключение на СМЕ се установява, че, ако пострадалият е бил с предпазна каска, най-вероятно не би се получила черепно-мозъчната травма, при което е налице причинно-следствена връзка между бездействието на същия и настъпилия вредоносен резултат вследствие на тази травма. Неоснователни са доводите на жалбоподателя за това, че главата би могло да се предпази от удар и травми само със специално изработена за целта предпазна каска, каквато се носи от мотоциклетистите и няма как да се очаква и изисква носенето на такъв вид каска от велосипедистите. Предназначението на предпазната каска е да защити главата от удар и травми, при което е без значение какъв вид и модел е, тъй като изработването ѝ е съобразено с това нейно предназначение, поради което не е налице твърдяната обективна невъзможност такава практически да се използва от велосипедистите за предотвратяване на наранявания при

произшествие. Касае се за полагане на дължимата грижа за собствената безопасност в рамките на обичайното, а не за изключителни мерки. Неоснователно жалбоподателят застъпва, че крайниците, които в случая също са увредени, няма как да бъдат предпазени от евентуално поставена каска.

Каската е предназначена да защити главата, а не крайниците, и липсата на такава е релевантна само досежно получената от ищеца черепно-мозъчна травма, за настъпването на която е допринесъл. Основните причини за настъпилото произшествие от техническа гледна точка, според заключението на САТЕ, са, че велосипедистът П. се е отклонил на ляво на платното за движение на място, по начин и в момент, когато това не е било безопасно, без да се съобрази с приближаващия се зад него автомобил, който е имал техническа възможност да забележи преди отклоняването си, ако бе погледнал в съответната посока, както и, че водачът на лекия автомобил се е движел със скорост от 57км/ч и по-голяма, поради което е нямал техническа възможност да избегне удара от момента, в който е реагирал, каквато би имал чрез безопасно екстрено спиране, ако се е движел със скорост по-малка от 51км/ч. Настоящата инстанция възприема заключението на САТЕ, противно на възраженията на жалбоподателя. То е изготвено въз основа на обективните данни, съдържащи се в протокола за оглед и фотоалбума от местопроизшествието, и е обосновано. Предприетата от водача маневра на отклоняване на автомобила на дясно е съответна на извършената от велосипедиста маневра на ляво, при която е навлязъл в лявата лента за движение, в която е настъпил и удара. В такава насока са и показанията на водача К., разпитан като свидетел. Не са налице други доказателства, опровергаващи този механизъм. Безспорно е при така установената фактическа обстановка, че произшествието е настъпило не само вследствие санкционираното като противоправно поведение на водача на лекия автомобил, предприето в нарушение на правилата за движение по чл.5,ал.2,т.1, чл.21,ал.1 и чл.25,ал.1 от ЗДВП, но за него е способствало и поведението на пострадалия, в който смисъл възраженията във въззивната жалба за липса на негова съпричастност са неоснователни. Неоснователно жалбоподателят поддържа отговорността на водача за осигуряване на безопасност на движението във всички случаи да е по-голяма от тази на пешеходците или велосипедистите. Преценката е конкретна, съобразно обстоятелствата за отделния случай. Децата са сред уязвимата група

участници в движението по пътищата, спрямо които с нормите на чл.116, чл.117 и чл.118 от ЗДвП са регламентирани завишени изисквания към водачите на моторни превозни средства, на което резонно се позовава жалбоподателят. Непредсказуемостта на поведението им на пътя, поради липсата на зрялост, изисква особено внимание и предпазливост от водачите на МПС, не само когато децата са пешеходци, но и водачи на пътно превозно средство, каквото е велосипедът. Това им поведение, обаче, е от значение, когато е в причинно-следствена връзка с вредоносния резултат, независимо от способността им да действат разумно и да предвиждат негативните последици от своите действия или бездействия, доколкото вината е ирелевантна за съпричиняването. От значение е степента, в която то обективно е допринесло за увреждането. В тази връзка в конкретния случай следва да се отчете, че лекият автомобил се е движел в лявата лента, а велосипедът в дясната и то в крайно дясно положение, при което те не са били в една и съща лента и в непосредствена близост до момента, в който велосипедистът внезапно и неочаквано е навлязъл в лявата лента, а след това отново се е отклонил на дясно, и ако водачът, който е реагирал своевременно и надлежно на възникналата опасност, отклонявайки автомобила на дясно, се е движил с позволената от закона за населени места скорост от 50км/ч, а не с 57км/ч, той би избегнал удара с велосипедиста, но до такъв не би се достигнало и ако велосипедистът не бе предприел в драстично нарушение на чл.80,т.2 от ЗДвП, посочената маневра, с която се е отклонил съществено от безопасния за движението му участък на платното и се е поставил в положение на пряк риск. Правилно, с оглед обсъденото, окръжният съд е приел, че двамата участници в произшествието са допринесли в равна степен за настъпването на вредоносния резултат. При това положение определеното обезщетение от 70000лв. за претърпените неимуществени вреди следва да се намали наполовина, при което дължима от ответника е сумата от 35000лв. Това налага първоинстанционното решение да се отмени в обжалваната му част, с която предявеният като частичен иск е отхвърлен за разликата над присъдената сума от 25000лв. до приетата за дължима от 35000лв. и вместо това се присъди обезщетение от още 10000лв., ведно със законната лихва от 01.10.2020г., а в останалата му отхвърлителна част за разликата над 35000лв. до пълния предявен като частичен от 100000лв. размер от 60000лв. решението следва да се потвърди.

Този резултат налага на основание чл.78,ал.6 от ГПК ответникът да бъде осъден да заплати държавна такса от още 400лв., както и разноски за депозити за вещите лица от още 56,65лв., по сметка на ПОС, съобразно допълнително уважената при въззивното разглеждане на спора част от иска, както и да заплати държавна такса от 200лв. по сметка на ПАС. Решението на окръжния съд следва да се отмени в частта, с която ищецът е осъден да заплати на ответника разноски в размер над 387,50лв. до присъдената сума от 542,50лв., съразмерно на отхвърлената част от иска. На адв.П. К., на основание чл.38,ал.2 във връзка с ал.1,т.2 от ЗАдв, следва да се присъди възнаграждение за оказаната безплатно на ищеца адвокатска помощ и съдействие, съгласно представения с исковата молба договор за правна помощ и съдействие, в размер на още 300лв. с ДДС за първоинстанционното производство, съобразно допълнително уважената част от иска, и 830лв., ведно с дължимия ДДС, за въззивното производство. На ответника, с оглед изричното му искане, следва на основание чл.78,ал.8 от ГПК във връзка с чл.37 от ЗПрП във връзка с чл.25,ал.1 от Наредбата за заплащането на правната помощ да се присъди възнаграждение за осъществената чрез упълномощен юрисконсулт защита във въззивното производство в размер на 265лв., съразмерно на отхвърлената част от иска при настоящото разглеждане на спора.

Предвид изложените мотиви, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение №260052 от 17.02.2022г., постановено по т.дело №832/2020г. по описа на Окръжен съд-П., В ЧАСТТА, с която е отхвърлен предявения от В. М. П. с ЕГН:*****, действащ чрез своята майка и законен представител М. М. П., двамата от гр.П., ул.“Г.“№** против „Г.З.“ЕАД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр.С., бул.“Ц.ш.“№***, бл.*, ет.*, като частичен иск за заплащане на сума в размер над 25000лв. до 35000лв., представляваща обезщетение за причинените му неимуществени вреди, изразяващи се в претърпени болки и страдания вследствие на получените телесни увреждания, а именно: фрактура на черепни кости – фронтална и париетална; наличие на субдурален хематом вдясно париетално; фрактура на десен проксимален фемур /дясна бедрена

кост в горната ѝ трета/; фрактура с дислокация на дистална трета на лява ключица, които увреждания са настъпили вследствие на обстоятелството, че на 28.05.2019г., около 16,20 часа, в гр.П., на бул.“М.“, при управление на л.а. „Форд Галакси“ с рег.№*****, водачът Ш.Е. К. е нарушил правилата за движение по пътищата и при движение в посока изток-запад блъска велосипедиста В. М. П., в резултат на което на ищеца са причинени посочените травми, за което деяние е налице влязло в сила решение №64 от 11.02.2021г., постановено по АНД №*****/2021г. по описа на Пловдивския районен съд, И В ЧАСТТА, с която В. М. П. с ЕГН:*****, действащ чрез своята майка и законен представител М. М. П., двамата от гр.П., ул.“Г.“№** е осъден да заплати на „Г.З.“ЕАД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр.С., бул.“Ц.ш.“№***, бл.*, ет.*, сума в размер над 387,50лв. до присъдения от 542,50лв. за направени деловодни разноси, съразмерно на отхвърлената част от иска, и вместо него ПОСТАНОВЯВА:

ОСЪЖДА „Г.З.“ЕАД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр.С., бул.“Ц.ш.“№***, бл.*, ет.*, да заплати на В. М. П. с ЕГН:*****, действащ чрез своята майка и законен представител М. М. П. с ЕГН:*****, двамата от гр.П., ул.“Г.“№** сумата от още 10000лв. /десет хиляди лева/, представляваща обезщетение за причинените му неимуществени вреди, изразяващи се в претърпени болки и страдания вследствие на получените телесни увреждания, а именно: фрактура на черепни кости – фронтална и париеална; наличие на субдурален хематом вдясно париеално; фрактура на десен проксимален фемур /дясна бедрена кост в горната ѝ трета/; фрактура с дислокация на дистална трета на лява ключица, които увреждания са настъпили вследствие на обстоятелството, че на 28.05.2019г., около 16,20 часа, в гр.П., на бул.“М.“, при управление на л.а. „Форд Галакси“ с рег.№*****, водачът Ш.Е. К. е нарушил правилата за движение по пътищата и при движение в посока изток-запад блъска велосипедиста В. М. П., в резултат на което на ищеца са причинени посочените травми, за което деяние е налице влязло в сила решение №64 от 11.02.2021г., постановено по АНД №*****/2021г. по описа на Пловдивския районен съд, ведно със законната лихва, считано от 01.10.2020г. до окончателното изплащане на сумата.

ПОТВЪРЖДАВА Решение №260052 от 17.02.2022г., постановено по т.дело №832/2020г. по описа на Окръжен съд-П., В ЧАСТТА, с която искът е отхвърлен за разликата над 35000лв. до пълния предявен размер от 60000лв. като частичен от 100000лв.

ОСЪЖДА „Г.З.“ЕАД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр.С., бул.“Ц.ш.“№***, бл.*, ет.*, да заплати държавна такса от още 400лв. /четиристотин лева/ и платени от бюджета на съда възнаграждения за назначените по делото експертизи от още 56,65лв. /петдесет и шест лева и шестдесет и пет стотинки/, съразмерно на допълнително уважената част от иска, по сметка на Окръжен съд-П..

ОСЪЖДА „Г.З.“ЕАД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр.С., бул.“Ц.ш.“№***, бл.*, ет.*, да заплати държавна такса от 200лв. /двеста лева/ по сметка на Апелативен съд-П..

ОСЪЖДА „Г.З.“ЕАД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр.С., бул.“Ц.ш.“№***, бл.*, ет.*, да заплати, на основание чл.38,ал.2 от ЗАдв, на адвокат П. К. с адрес: гр.С., ул.“Л.“№*, ап.*, сумата от още 300лв. /триста лева/, ведно с дължимия ДДС, представляваща възнаграждение за оказаната на ищеца В. М. П. безплатно адвокатска помощ и съдействие в първоинстанционното производство, съразмерно на допълнително уважената част от иска.

ОСЪЖДА „Г.З.“ЕАД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр.С., бул.“Ц.ш.“№***, бл.*, ет.*, да заплати, на основание чл.38,ал.2 от ЗАдв, на адвокат П. К. с адрес: гр.С., ул.“Л.“№*, ап.*, сумата от 830лв. /осемстотин и тридесет лева/, ведно с дължимия ДДС, представляваща възнаграждение за оказаната на жалбоподателя В. М. П. безплатно адвокатска помощ и съдействие във въззивното производство, съразмерно на уважената в него част от иска.

ОСЪЖДА В. М. П. с ЕГН:*****, действащ чрез своята майка и законен представител М. М. П., двамата от гр.П., ул.“Г.“№** да заплати на „Г.З.“ЕАД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр.С., бул.“Ц.ш.“№***, бл.*, ет.*, сумата от 265лв. /двеста шестдесет и пет лева/, представляваща юрисконсултско възнаграждение за въззивното производство, съразмерно на отхвърлената част от иска.

Решението подлежи на обжалване пред ВКС на РБ при условията на чл.280,ал.1 от ГПК в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____